

Brž ko je Neimenovani vstopil, mu je Frederik prihitel naproti prizadevnega in vedrega obraza ter razprostrtih rok. Sprejel ga je kot človeka, ki ga je željno pričakoval: »Že zdavnaj in že tolikokrat bi moral sam priti k vam.«

»K meni, vi! Ali veste, kdo sem? Saj so vam vendar povedali moje ime?«

»Pustite,« je rekel Frederik in ga s prisrčno odločnostjo prijel za roko, »pustite, da vam stisnem dlan.«

Ob teh besedah je položil roke okrog vratu Neimenovanemu, ki se je najprej skušal umakniti in se za trenutek upiral, potem pa popustil, kot bi ga premagala ta silovitost ljubezni, in tudi sam objel kardinala. Ko se je Neimenovani izvilo iz tega objema, je vzkliknil: »Resnično veliki Bog! Resnično dobri Bog! Zdaj se poznam, zdaj razumem, kdo sem.«

»Nikar ne mislite, da ste mi za danes dovolj ustregli s tem obiskom. Saj se boste vrnili, kajne?«

»Če se bom vrnil?« je odgovoril Neimenovani.

»Tudi če bi me odbili, bi trdovratno vztrajal pred vašimi vrati, kakor berač. Moram govoriti z vami! Moram vas slišati, vas videti! Potrebujem vas!«

Alessandro Manzoni, Zaročenca

Caravaggio, Čaščenje pastirjev (detajl), 1609.
Deželni muzej v Messini, Italija. © A. Dagli Orti/Scala, Firenze

Krščanski dogodek ima obliko srečanja s fizično, telesno stvarnostjo z lastnostmi časa in prostora. Je srečanje s stvarnostjo, ki je prisotna, živa, v celoti človeška, katere končni pomen je ta, da je vidno znamenje Kristusove prisotnosti, Boga, ki je postal človek. To srečanje je tisto, kar neprestano usmerja naše življenje, daje pomen in povzema naš obstoj. Izven tega ni nobenega drugega vira zavedanja glede novosti življenja.

Luigi Giussani